

Rucsacul cu dureri

Nenorocirea-i mare, când n-ai încercat durerea?

(...)

Nu! E doar o durere și mai mare...

(...)

E dureros când nu "simți" durerea altora... Mai ales că prea multe dor...

(...)

Știi, de ce-i dureros? Sau ar trebui să fie...

(...)

În cazul tău, te doare că nu înțelegi... Pur și simplu! Curiozitatea durerii doare rău... Oricum e, durere e...

(...)

Dar... Încerci să nu iei în seamă durerile altora... Te încercă tentația de-a crede că tu ai o durere și mai mare. Nu-ți vine în cap, imediat, care ar fi, dar crezi că ai...

(...)

Și?

(...)

Nu, nu-i bine să crezi că durerea ta e cea mai mare... Există o decență a durerii care poate accepta ideea eșecului de a simți... Caut-o! Răspunde durerii semenului tău după durerea lui, că să nu se simtă singur... Pentru atenuarea de urgență a unor dureri, empatia poate veni și mai târziu... Regula e pentru "profesioniștii urgențelor". Oricum, "durerea nu uită"/"cui dolet, meminit" (Cicero)....

(...)

Este greșit să ne convingem că durerea și credința se trăiesc... la nivel personal. E o nevroză materialistă... Cel puțin, cu Dumnezeu comunică. Sau ar trebui...

(...)

Durerea și credința oxigenează creierul... Înainte, chiar, de-a alerga pe pajiști... Te antrenează împotriva sinuciderii... Nu-i exclus ca pe Adam, după alungarea din Rai, să-l fi încercat

gândul sinuciderii... Nu era antrenat. De unde plecase, nu erau dureri...

|| Mircea Vulcănescu susținea că: "Adam, în primul său somn teluric (post paradisiac) ar fi avut primul său vis în care i s-ar fi prefigurat întreg destinul nefericit al urmașilor săi – oamenii. Îngrozit de revelația nenorocirilor ce-i erau hărăzite omenirii, s-ar fi îndreptat spre marginea unei prăpăstii pentru a se arunca în ea, împiedicând astfel împlinirea destinului ce-i aștepta pe urmașii săi. Dar Eva l-a prins de mână și punându-i-o pe pântecul său, l-a făcut să înțeleagă că era prea târziu, că destinul omului, consecutiv primei sale căderi, nu mai putea fi schimbat prin dezertări, ci doar prin ispășiri..." ||

(...)

Acceptarea durerii duce la "păstrarea unor aripi spirituale care anulează starea de prizonierat fizic, păstrând vie dorința de a trăi și respectul pentru viața pe care ne-a dat-o Dumnezeu, chiar dacă ea este temporară, altfel decât cum ne-am dori-o."

(...)

Nu sunt nașteri fără dureri, iar la naștere copii nu râd... Ne naștem goi, uzi și flămânzi. După aceea, lucrurile se înrăutățesc... Până la urmă Pușkin avea dreptate: "Durerea este soarta celor vii".

(...)

Nu putem fugi de durere. Ne găsește întotdeauna. Decent ar fi să o simțim...

(...)

"Dacă ar trebui să aleg între nimic și durere, aș alege durerea." (W. Faulkner)

(...)

Dar...

(...)

Când ești nefericit în această viață, nu te mai gândești la o alta... (...) Nu poți să mergi mai departe cu gândul că va fi bine în alta, mai ales că, nu ierți și nu uiți... Dacă aceste dureri le duc într-o altă viață? Și, nu prea ești dispus... Crezi că o

altă viață va fi o intersecție de dureri anterioare. E ca și cum ți-ai exporta nefericirile... Și nu mai vrei s-o faci. (...) Devii un egoist al acestei vieți, gândind astfel. Refuzi să accepți, chiar și în mintea ta, o altă viață. Atunci, "numai moartea egoistului este deplină. Nimic din el nu mai rămâne altora."

(...)

Oricum, trăiește-ți durerea azi, n-o lăsa pe mâine!

(...)

Fără dureri oamenii nu există. Sau nu sunt oameni... Durerea dă aripi gândirii.

(...)

În zborul ei mă aflu și văd cum trăsnetul munții înalți lovește. De durere, mi-s munte înalt... Mă doare, deci există! Suferința instruește.

(...)

Totuși...

(...)

Dus prea mult pe gânduri, pot păți ca Aleodor Împărat (din basmul lui Petre Ispirescu)... Voi călca pe moșia lui Jumătate-de-om-călcare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop... Acolo, o să întâlnesc Pocitania-Pământului care-mi va cere, ca pedeapsă, să i-o aduc pe fata lui Verde-Împărat...

(...)

Dar...

(...)

Iertarea și uitarea îmi vor vindeca durerile. Mă voi transforma din munte în... om. Până atunci... Until then... The sky is broken for... me. Because I'm exactly... a man.

(...)

Așa că...

(...)

Zi durerii: "Tu ești sora mea!" și numește îndurarea prietena ta...

(...)

Și...

(...)

Există o decență a durerii care poate accepta și ideea eșecului de a simți... Fără decență, durerea dinaintea unui mormânt, nu mai are nici un sens...

(...)

Nu uita! Răspunde durerii semenului tău după durerea lui, că să nu se simtă singur... Știi, când în inimă îți cântă îngerii, în creierul tău nu e loc pentru psihedelism!

Concluzie.

Cunoaște-te pe tine însuși poate fi îndemnul perfid al frustrațiilor... Înseamnă să-ți gândești istoria personală că să-ți demonstrezi că ai existat și că exiști... Cred că este marea greșală a vieții. Analiza vieții personale este, aproape fără excepție, depresivă. (Nu mă refer la cei care sunt "efectiv" bolnavi...) Fiecare are "o durere" în viața lui care îi va crea o depresie. Cunoașterea de acest fel este efemeră... Cu dureri sau fără, este timpul ca să știm că omul este ființa veșnic nemulțumită... Și, atunci, ce să mai analizezi? Simpla punere a problemei arată că ai probleme... Nu mai analizez că exist, pentru că eu trebuie să exist, indiferent de durerile anterioare. Dacă toți s-ar preocupa de nemijlocit pentru autocunoaștere, am asista la sinucideri în masă... Secretul vieții este "indolența liniștitoare" tradusă prin filosoficul "eu voi fi nimeni", nu prin "eu sunt cineva"! Indiferent de durerile care vor veni, primordial este un viitor corect și de calitate, nu prezentul frustrant și, cu atât mai puțin, trecutul... Călătoria prin viață se face mai ușor... fără rucsacul cu dureri. Numărul anilor trăiți este direct proporțional și cu egoismul milostiv enunțat prin: milă mi-e de mine! Și, oprește-ți o rugăciune numai pentru tine!
